

Agatha  
Christie®

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ  
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ ΠΟΥΑΡΟ

SOPHIE HANNAH

μετάφραση  
Κίκα Κραμβουσάνου

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου  
**THE LAST DEATH OF THE YEAR**  
**Sophie Hannah**

Copyright © Agatha Christie Limited, 2025. All rights reserved.  
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the  
AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited  
in the UK and elsewhere. All rights reserved.  
All rights reserved. Published by agreement with Agatha Christie Limited  
& JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2025  
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Agatha Christie Limited & JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση  
**Νοέμβριος 2025**

Μετάφραση  
**Κίκα Κραμβουσάνου**

Επιμέλεια κειμένου  
**Φίλια Μπουγιούκου**

Σχεδιασμός εξωφύλλου  
**Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα**

Σελιδοποίηση  
**Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα**

---

**Κεντρικά γραφεία**

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι  
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

**Βιβλιοπωλείο Books & Life**

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα  
Τηλ.: 210 330 07 74

[www.dioptra.gr](http://www.dioptra.gr) • e-mail: [info@dioptra.gr](mailto:info@dioptra.gr)

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή,  
χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την  
εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου  
διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0122-7

*Αφιερωμένο στον Άλεξ Μιχαηλίδη, τον υπέροχο φίλο  
και σύντροφο-φανατικό της Άγκαθα, του οποίου η εναγώνια  
προσμονή των νέων μυστηρίων του Πουαρό και η χαρά  
της ανάγνωσής τους με το που κυκλοφορήσουν είναι ένας  
από τους κυριότερους λόγους για τη συγγραφή τους.*



## Ευχαριστίες

Είμαι ευγνώμων, όπως πάντα, στους Τζέιμς και Μάθιου Πρίτσαρντ και στην οικογένεια Κρίστι, σε όλους στην Agatha Christie Ltd, στον Ντέιβιντ Μπράουν, στη Μίλι Κιέλ και στην ομάδα της HarperCollins, σε όλους στην William Morrow, στους διεθνείς εκδότες των μυθιστορημάτων μου, στον ατζέντη μου Πίτερ Στράους και σε όλους στη Rogers, Coleridge & White.

Ευχαριστώ την Έμιλι Γουίνσλοου και την Κέιτ Τζόουνς για την επιμέλεια και τον Άλεξ Κρόμπτον για τη βοήθειά του στον σχεδιασμό του βιβλίου ανά κεφάλαιο. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον Νταν Τζόουνς για τη βοήθειά του στη διαμόρφωση του τοπίου των ελληνικών νησιών και στην επινόηση φανταστικών ελληνικών μύθων!

Ευχαριστώ την εταιρεία Skyros Holidays, της οποίας το πανέμορφο σπίτι στον κόλπο της Ατσίσσας (εξίσου φιλόξενο αλλά πολύ λιγότερο δολοφονικό) ενέπνευσε το Σπίττυ.



## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

|                                                       |     |
|-------------------------------------------------------|-----|
| Ευχαριστίες.....                                      | 7   |
| Πρόλογος. Στόχοι για τη νέα χρονιά.....               | 11  |
| 1. Η άφιξη στον Λαμπερό.....                          | 17  |
| 2. Ο Οίκος του Αέναου Καλωσορίσματος.....             | 33  |
| 3. Οι κανόνες του παιχνιδιού.....                     | 47  |
| 4. Μυστικά, εκπλήξεις και ψέματα.....                 | 60  |
| 5. Η πρώτη αναφορά σε φόνο.....                       | 65  |
| 6. Το λάθος του μεσονυκτίου.....                      | 75  |
| 7. Ο φόνος διαρκεί περισσότερο από τον θάνατο.....    | 86  |
| 8. Ο πρώτος θάνατος της χρονιάς.....                  | 93  |
| 9. Οι υποψίες του ενωμοτάρχη.....                     | 107 |
| 10. Η συγχώρεση ξεπερνά τα όρια.....                  | 120 |
| 11. Ένα νέο ποίημα επιδεινώνει την κατάσταση.....     | 127 |
| 12. Τι ήξερε η Περλ.....                              | 137 |
| 13. Κεφάλι στην Άμμο.....                             | 145 |
| 14. Ο Τσαρλς εκφράζεται.....                          | 152 |
| 15. Θέρζα η άσπλαχνη.....                             | 162 |
| 16. Η ψηφοφορία για την Μπέλτι Ρικς.....              | 171 |
| 17. Τι ήξερε η Θέρζα.....                             | 182 |
| 18. Το πείραμα της Όλιβ και το δίλημμα της Ρόντα..... | 188 |
| 19. Μια συγκλονιστική ομολογία.....                   | 203 |
| 20. Ο Πουαρό θεραπεύει τη φοβία του.....              | 208 |
| 21. Ακόμα μία συγκλονιστική ομολογία.....             | 216 |
| 22. Κόλπα της κουζίνας και φλέγοντα ζητήματα.....     | 234 |
| 23. Η Περλ κάνει μια συμφωνία.....                    | 241 |

|                                                 |     |
|-------------------------------------------------|-----|
| 24. Ετερόκλητα κίνητρα.....                     | 246 |
| 25. Ένα μάτσο γράμματα.....                     | 252 |
| 26. Οι απόψεις της Όλιβ.....                    | 255 |
| 27. Το δεύτερο χτύπημα.....                     | 268 |
| 28. Το κίτρινο κασκόλ και οι επιπλοκές του..... | 277 |
| 29. Η Όλιβ αποφαινεται ξανά.....                | 283 |
| 30. Ο γρίφος του κεφαλαίου Φ.....               | 288 |
| 31. Μια τριλογία φόνων.....                     | 292 |
| 32. Ο τρίτος δολοφόνος.....                     | 307 |
| 33. Γράμμα από την Περλ.....                    | 316 |
| Επίλογος.....                                   | 327 |



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

### Στόχοι για τη νέα χρονιά

Προτού γνωρίσω καλά οποιονδήποτε από τους κατοίκους του σπιτιού με τα τρία ονόματα, γνώριζα τι στόχο είχε θέσει για το 1933. Και, πιστέψτε με, είναι ένας πολύ καλός τρόπος για να γνωρίσετε καλύτερα κάποιον. Αν αυτό που επιδιώκετε είναι μια βαθύτερη ή μια εσπευσμένη γνωριμία, τότε η 31η Δεκεμβρίου είναι η ιδανική ημέρα για να συναντήσετε κάποιον για πρώτη φορά, καθώς θα λάβετε γνώση για όλες τις συνήθειες που επιθυμεί να αποβάλει ή να υιοθετήσει με την άφιξη του Ιανουαρίου.

Υποθέτω ότι δεν θα με πιστεύατε αν σας έλεγα ότι είναι δυνατόν να εξιχνιάσετε έναν φόνο διαβάζοντας απλώς έναν κατάλογο με τους στόχους για τη νέα χρονιά όλων των υπόπτων, ενώ δεν γνωρίζετε τίποτα περισσότερο για κανέναν από αυτούς.

Όσο απίθανο και αν ακούγεται, είναι η αλήθεια. Ασφαλώς, δεν έχω την πρόθεση να υπονοήσω ότι η μέθοδος θα σας παράσχει οποιαδήποτε κατανόηση του κινήτρου ή οτιδήποτε σχετικού. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι, αν κάποιος ήθελε απλώς να διαχωρίσει τους ένοχους από τους αθώους, σας διαβεβαιώνω ότι στο μικρό ελληνικό νησί του Λαμπερού, καθώς η ώρα όδευε προς την κορύφωση της τελευταίας ημέρας του Δεκεμβρίου, ήταν οπωσδήποτε εφικτό να καταλάβετε ποιος είχε διαπράξει

φόνο και ποιος όχι αν απλώς διαβάσετε με σχετική προσοχή τον κατάλογο με τους στόχους που παραθέτω παρακάτω – και, πράγματι, για αυτόν τον λόγο αποφάσισα να τον μοιραστώ μαζί σας πριν σας πω οτιδήποτε άλλο, αν και παραδέχομαι ότι είναι ένας αντισυμβατικός τρόπος να αρχίζει κανείς μια ιστορία.

Εξυπακούεται πως έχω την έγκριση του Πουαρό. «*Mon ami*, γιατί να μην αφήσεις τους αναγνώστες σου να γνωρίσουν τους υπόπτους μας *précisément\** όπως τους γνώρισες εσύ ο ίδιος;» πρότεινε ενθουσιωδώς, με τα πράσινα μάτια του να ακτινοβολούν. «Οι στόχοι που κατέγραψαν ήταν οι πρώτες σημαντικές πληροφορίες που είχαμε γι' αυτούς, *n'est-ce pas;\*\** Οι λέξεις που έριξε καθένας τους στο μπολ...»

Δεδομένου ότι ο Πουαρό κι εγώ αποτελούσαμε μέλη της συντροφιάς που είχε συγκεντρωθεί στον κόλπο Λιακάδα εκείνη τη βραδιά, θα συμπεριλάβω και εμάς στη λίστα, χάριν πληρότητας, αλλά και για να σας παράσχω δύο τρανταχτά παραδείγματα του τι θα μπορούσε να γράψει κανείς σε ανάλογη περίπτωση, αν δεν σχεδίαζε να διαπράξει φόνο.

Ακολουθούν, λοιπόν, οι συγκεντρωμένοι πρωτοχρονιάτικοι στόχοι των ανθρώπων που ήταν παρόντες εκείνο το βράδυ της 31ης Δεκεμβρίου 1932 στον κόλπο Λιακάδα:

1. Έντουαρντ Κάτσπουλ (ο αφηγητής σας, Επιθεωρητής Έντουαρντ Κάτσπουλ της Σκότλαντ Γιαρντ, μιας και παρέλειψα να σας συστηθώ στην αρχή της ιστορίας) – να κολυμπά στη θάλασσα κάθε μέρα ανελλιπώς, χωρίς καμία εξαίρεση, ανεξαρτήτως θερμοκρασίας και καιρικών συνθηκών.

---

\* Ακριβώς (γαλλικά στο κείμενο).

\*\* Έτσι δεν είναι; (γαλλικά στο κείμενο).

2. Ηρακλής Πουαρό – να διακόψει την τακτική της άμεσης μετάβασής του από ένα γεγονός ή ένα ραντεβού στο επόμενο. Αντ’ αυτού, να αφήνει να μεσολαβεί ένα σεβαστό χρονικό διάστημα μεταξύ αυτών των εξάρσεων δραστηριότητας, κατά το οποίο να μην κάνει απολύτως τίποτα ή να επιδίδεται σε αυθόρμητες, απροσχεδίαστες εξόδους.
3. Νας Αθανασίου (πραγματικό όνομα Ναθαναήλ, ο οικοδεσπότης μας στον Λαμπερό και αρχηγός της ομάδας σε αυτό που ο ίδιος αποκαλούσε «Ο Οίκος του Αέναου Καλωσορίσματος», και που οι ντόπιοι αποκαλούσαν Σπίτι Αθανασίου\* και που οι αποκλειστικά Άγγλοι και Αμερικανοί ένοικοι του σπιτιού αποκαλούσαν Σπίττυ\*\*) – να εκτελέσει δέκα αποστολές που θα σχεδιάσουν για εκείνον ο Όστιν Λάνιον και ο Μάθιου Φέαρ (οι δύο στενότεροι φίλοι του και κύριοι σύμβουλοι στο σπίτι), που θα έχουν σκοπό να τον αναδείξουν ως ένα καλύτερο ζωντανό παράδειγμα των καρπών του Πνεύματος: της Αγάπης, της Χαράς, της Ειρήνης, της Μακροθυμίας, της Χρηστότητας, της Αγαθοσύνης, της Πραότητας, της Εγκράτειας, της Πίστης και του σημαντικότερου όλων, της Συγχώρεσης.\*\*\* Μια αποστολή για κάθε «καρπό», διευκρίνισε, και οι προκλήσεις θα πρέπει να είναι στον μέγιστο βαθμό απαιτητικές.
4. Όστιν Λάνιον – να διαβάξει και να αποπειράται να γράφει ποίηση κάθε μέρα.

---

\* *Spíti Athanasiou* στο κείμενο.

\*\* *The Spitty* στο κείμενο.

\*\*\* Σύμφωνα, βέβαια, με την Προς Γαλάτας Επιστολή του Αποστόλου Παύλου οι καρποί του Αγίου Πνεύματος στον άνθρωπο είναι εννέα και όχι δέκα: «Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια». (Γαλ. 5, 22).

5. Μάθιου Φέαρ – να είναι πιο τακτικός, λιγότερο αμελής και περισσότερο συνεπής.
6. Όλιβ Χάσλοπ – να είναι πάντα ανοιχτή σε νέες γνώσεις, σε διαψεύσεις, καθώς και να μην επιτρέπει ποτέ να την ταλανίζει η στενοκεφαλιά.
7. Ρόντα Χάσλοπ – να συντάξει μια πραγματεία περί του σπουδαιότερου των καρπών του Πνεύματος, της Συγχώρεσης, προκειμένου να την κατανοήσει καλύτερα και να την εφαρμόσει αποτελεσματικότερα.
8. Τσαρλς Κάουνσελ – να μην πει ποτέ ερήμην κάποιου, σε κάποιον τρίτο, κάτι που δεν θα ήταν εξίσου πρόθυμος να πει παρουσία του.
9. Θέρζα Ντέιβις – να δημιουργήσει έναν καλύτερο και δικαιότερο κόσμο, δίχως να εγκαταλείψει ποτέ την υγιή λογική και τη δικαιοσύνη.
10. Μπέτλιντε (την οποία όλοι αποκαλούν «Μπέλτι») Ρικς – να ξυπνά νωρίτερα και να μη χάνει το ξεκίνημα καμιάς ένδοξης ημέρας σε αυτόν τον όμορφο ελληνικό παράδεισο.
11. Περλ Σεν Ζερμέν – να πει το «ναι» σε μια πρόταση γάμου από τον άντρα που αγαπά, μέχρι του χρόνου τέτοια μέρα, αφού πρώτα τον πείσει ότι ο δικός του στόχος πρέπει να είναι να της κάνει αυτή την πρόταση χωρίς άλλη καθυστέρηση.

Αυτός ήταν αναμφίβολα ο δυσκολότερος κατάλογος που χρειάστηκε ποτέ να συντάξω, και όχι μόνο επειδή οι λέξεις «μια πρόταση γάμου από τον άντρα που αγαπά» σε σχέση με την επιρρεπή σε ρομάντζα Περλ Σεν Ζερμέν με έκαναν να ανατριχιάσω καθώς τα δάχτυλά μου τις δακτυλογραφούσαν στο χαρτί. Όχι, αυτό που έκανε ιδιαιτέρως αγωνιώδες το έργο ήταν η δυνατότητα να βλέπω τώρα τόσο καθαρά εκείνο που

δεν είχα αντιληφθεί τη δεδομένη στιγμή. Σήμερα η μοχθηρία και η ενοχή ξεπηδούν θεαματικά από το χαρτί, ωστόσο τίποτα παρόμοιο δεν συνέβη ούτε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, ούτε τις ημέρες που ακολούθησαν. Ούτε ο Πουαρό το εντόπισε, αν και είναι ο πιο παρατηρητικός, ο πιο οξυδερκής άνθρωπος που ξέρω. Αυτός, φυσικά, ήταν εκείνος που το επισήμανε τελικά – αν και, δυστυχώς, όχι εγκαίρως ώστε να σωθούν οι ζωές που χάθηκαν.

Όλα αυτά αποσκοπούν στο εξής: Ενώ είναι και ήταν πάντα δυνατόν να καταλάβει κανείς από τον παραπάνω κατάλογο ποιος σχεδίαζε να διαπράξει φόνο, δεν γίνονται όλες οι δυνατότητες αντιληπτές και, μοιραία, μία συγκεκριμένη σίγουρα δεν έγινε. Επιπλέον, όταν ο Πουαρό τελικά αντιλήφθηκε την αλήθεια, ο κατάλογος δεν έπαιξε κανένα ρόλο στο να τον οδηγήσει στο σωστό συμπέρασμα.

Γιατί; Αυτό είναι εύκολο να απαντηθεί: Επειδή, όπως κι εγώ, είχε απορροφηθεί ολοκληρωτικά από τον δωδέκατο στόχο – αυτόν που δεν συμπεριέλαβα στον παραπάνω κατάλογο–, ο οποίος δεν περιείχε απλώς τη λέξη «φόνος» και το όνομα του υποψήφιου θύματος, αλλά και τη σαφώς δεδηλωμένη πρόθεση του συντάκτη να διαπράξει το έγκλημα αυτό.



## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

### Η άφιξη στον Λαμπερό

Το μικρό αιγαιοπελαγίτικο νησί Λαμπερός βρίσκεται ανάμεσα στα μεγαλύτερα νησιά Σκιάθος και Σκόπελος και ήταν ένα από τα πιο όμορφα μέρη που είχα ποτέ επισκεφτεί – ένα μικρό θαύμα που ξεκίνησε να τελείται πριν καλά καλά φτάσουμε εκεί. Καθώς το καράβι μας έπλεε ζυγώνοντας στο νησί εκείνη την τελευταία ημέρα του 1932, μετά βίας μπορούσα να πιστέψω τη ζωντάνια των χρωμάτων που ξεπηδούσαν για να μας υποδεχτούν. Η ζωή στην Αγγλία ωθεί κάποιον στην πεποίθηση ότι η Μητέρα Φύση είναι φύσει επιφυλακτική και συγκρατημένη. Προκύπτει, ωστόσο, ότι είναι μακράν πιο εκδηλωτική στα ανοικτά των ελληνικών ακτών – σχεδόν ανεξέλεγκτη σε ό,τι έχει να κάνει με τη φωτεινότητα των χρωμάτων. Αν δεν έκανε τόση ψύχρα, δεν θα πίστευα ότι ήταν χειμώνας.

«Κοίτα, Πουαρό!» ήταν οι μόνες λέξεις που κατάφερνα να πω αγναντεύοντας την καταγάλανη θάλασσα και τις αμμουδιές, οι οποίες ήταν τόσο ξανθές, που φάνταζαν σχεδόν λευκές. «Είναι τέλεια». Κοντεύαμε να φτάσουμε στην ακτή και να δέσουμε στο λιμάνι του Λαμπερού. Μπορούσα να διακρίνω μικροσκοπικές φηγούρες στο βάθος – δέκα με είκοσι άτομα που αναμφίβολα περίμεναν το πλοίο για να τους μεταφέρει

πίσω στην ηπειρωτική Ελλάδα: Το αντίστροφο του ταξιδιού που μόλις είχαμε κάνει ο Πουαρό κι εγώ.

«Ναι, τέλεια – αν κανείς αρέσκεται σε μεγάλες ποσότητες άμμου και κρύου, αλμυρού νερού», αποκρίθηκε ο Βέλγος φίλος μου. Το πράσινο χρώμα, που κανονικά περιοριζόταν στα μάτια του, τώρα είχε εξαπλωθεί στο υπόλοιπο πρόσωπό του, όπως παρατήρησα, παρόλο που τον είχα ρωτήσει δύο φορές αν ένιωθε ναυτία και το είχε αρνηθεί. «Επίσης οι δρόμοι είναι πολύ κακοτράχαλοι και ακατάλληλοι για μηχανοκίνητα οχήματα», διαμαρτυρήθηκε. «Ξέρεις, Κάτσπουλ, ότι τα μόνα αξιόπιστα μέσα για να μετακινηθείς στον Λαμπερό είναι τα πόδια σου, το ποδήλατο ή το άλογο; Υπάρχει μόνο ένας μικρός δρόμος –μόνον ένας!– κατά μήκος του οποίου θα μπορούσαν να κινηθούν μηχανοκίνητα οχήματα. Αλλά δεν το κάνουν, γιατί δεν έχουν πουθενά να πάνε από τη μια του άκρη ως την άλλη. Τότε γιατί να κατασκευαστεί ένας τέτοιος δρόμος; Είναι τρέλα, Κάτσπουλ!»

Όλα αυτά ακούγονταν υπέροχα στ' αφτιά μου. Ένα νησί τόσο μικρό, με μια περιφέρεια που αποτελείται σχεδόν εξ ολοκλήρου από παραλίες και όρμους – αυτή ήταν η ιδέα μου για τον επίγειο παράδεισο. Τα περασμένα Χριστούγεννα, ο Πουαρό κι εγώ είχαμε περάσει λίγο χρόνο στην ακτή του Νόρφολκ. Από τότε δεν μπορούσα να καθαιρέσω από τη σκέψη μου την επίγνωση ότι υπάρχουν άνθρωποι –άνθρωποι απλοί, σαν εμένα, όχι μόνον οι εξαιρετικά ευκατάστατοι– οι οποίοι ζουν όλη τους τη ζωή σε απόσταση αναπνοής από τη θάλασσα. Η νέα μου αυτή επίγνωση του προαναφερθέντος ενοχλητικού γεγονότος εξελισσόταν μάλλον σε πρόβλημα, εφόσον η δουλειά μου ως αστυνομικού επιθεωρητή ήταν στην αμετακίνητα ηπειρωτική Σκότλαντ Γιαρντ, και ο πιο αγαπητός από όλους τους φίλους μου, ο Ηρακλής Πουαρό, κατοικούσε, και ήταν απολύτως ικανοποιημένος με αυτό, στο Λονδίνο.



Αποφασισμένος να εμπλουτίσει την προειδοποίησή του με όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες, συνέχισε: «Ήξερες, επίσης, ότι τα άλογα εδώ είναι ιδιαιτέρως μικρά; Η ντόπια ράτσα είναι εξαιρετικά μικρή – Πόνι του Λαμπερού τα αποκαλούν. Το ύψος τους μόλις που ξεπερνά το ένα μέτρο».

«Εμένα αυτό μου φαίνεται ιδιοφυές», είπα χαριτολογώντας. «Κανείς δεν θα ήθελε τεράστια θηρία να περιφέρονται σε ένα τόσο μικρό νησί».

«Και σου έχω πει άραγε –όχι, δεν νομίζω να σου το έχω πει– ότι, όταν φτάσουμε στο λιμάνι, παρ’ όλα αυτά δεν θα έχουμε ακόμη φτάσει; Ακόμα και ύστερα από όλα αυτά τα λεωφορεία και τα πλεούμενα που έχουμε υπομείνει;»

Είχε δίκιο. Ποτέ στο παρελθόν δεν είχα πραγματοποιήσει ταξίδι που να απαιτεί τόσες πολλές αλλαγές σε μέσα μεταφοράς σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Προτού με συνεπάρει η δόξα του Λαμπερού από κοντά, ένιωθα εξουθενωμένος, έχοντας επιδοθεί σε κάτι που μου έμοιαζε με έναν ολόκληρο χρόνο κάθυγρης και άκομψης μετακίνησης εντός και εκτός πάσης τάξεως μεταφορικού μέσου.

«Στο λιμάνι του Λαμπερού θα μας περιμένει ο φίλος μας ο μεσιέ Νας, για να μας μεταφέρει με ένα μικρότερο πλεούμενο στην άλλη πλευρά του νησιού, όπου βρίσκεται το σπίτι του, το *Σπίτι Αθανασίου*», είπε ο Πουαρό. «Μου είπαν ότι είναι ο πιο εύκολος τρόπος να φτάσουμε εκεί – αλλά γιατί, Κάτσπουλ, δεν μπορούμε να πάμε κατευθείαν στον κόλπο της Διακάδας με αυτό το πλοίο; Αυτό είναι που θα ήθελα να μάθω, παρακαλώ».

«Πες μου περισσότερα για το νησί», είπα, έτοιμος να εγκρίνω κάθε πτυχή και χαρακτηριστικό του τόπου. «Και σταμάτα να με ενθαρρύνεις να δυσανασχετώ εκ των προτέρων με τον προορισμό μας. Ήταν πολύ ευγενικό από μέρους σου να με προσκαλέσεις να έρθω μαζί σου, και σε προειδοποιώ ότι δεν

θα καταφέρεις να μου το χαλάσεις, όσο και αν γκρινιάζεις. Ανυπομονούσα γι' αυτές τις διακοπές».

Ήξερα ότι δεν χρειαζόταν να υπενθυμίσω στον Πουαρό ότι αυτή ήταν η αποκτηθείσα μετά κόπων και βασάνων μετα-χριστουγεννιάτικη ανάπαυλά μου, ύστερα από μια στερημένη χαράς εβδομάδα που είχα περάσει στο πατρικό μου σπίτι με τους γονείς μου, οι οποίοι έδειχναν τελευταία να αντιπαθούν ο ένας τον άλλον όσο ακριβώς αποδοκίμαζαν εμένα. Γι' αυτό, άλλωστε, δεν με είχε προσκαλέσει να τον ακολουθήσω στις πρωτοχρονιάτικες διακοπές του σε ένα ελληνικό νησί; Προκειμένου να μου φτιάξει το κέφι μετά τη συγκεκριμένη δοκιμασία...

Ήταν σαφώς περισσότερο ενθουσιώδης τότε: «*Mon ami*», είχε πει, πάνοντας το χέρι μου. «Θα λατρέψεις το μικροσκοπικό νησί του Λαμπερού. Θα μείνουμε στο πιο όμορφο μέρος εκεί, στον κόλπο της Λιακάδας. Έχει ηλιοφάνεια όλη μέρα, ακόμα και τον χειμώνα, και το σπίτι που θα μας φιλοξενήσει λέγεται ότι είναι το πιο ασυνήθιστο αρχιτεκτονικό κατασκεύασμα. Έχει μεγάλες πέτρινες βεράντες μπροστά από τα περισσότερα δωμάτια, σε πολλά διαφορετικά επίπεδα. Οικοδεσπότης μας θα είναι ένας νεαρός κύριος με το όνομα Ναθαναήλ Αθανασίου, κατά κόσμον Νας. Μου έχει πει ότι επιθυμεί ο φίλος μου ο Κάτσπουλ να γίνει και δικός του πολύ καλός φίλος. Στο σπίτι μένουν κι άλλοι, και όλοι τους επιθυμούν να γίνουν πολύ καλοί μας φίλοι πριν καν μας γνωρίσουν. Δεν ακούγεται πολύ δελεαστικό;»

Ίσως θα έπρεπε να του είχα κάνει περισσότερες ερωτήσεις πριν συμφωνήσω να έρθω στον Λαμπερό, αλλά δεν το έκανα, κυρίως λόγω της εγγύτητας της θάλασσας με το σπίτι που είχε περιγράψει. Τον τελευταίο χρόνο είχα μάθει κάτι για τον εαυτό μου: Οι μέρες που κολυμπάω στα αφρισμένα κύματα και οργώνω με τα πόδια μου την άμμο του βυθού και μυρίζω τη σπιρτάδα του αλατιού στον αέρα είναι καλύτερες μέρες για μένα

από εκείνες που δεν κάνω τίποτε από αυτά, κατά μια διόλου αμελητέα τάξη μεγέθους. Όταν ο Πουαρό κι εγώ ήμασταν στο Νόρφολκ τον περασμένο Δεκέμβριο, κολυμπούσα καθημερινά, αλλά το σπίτι στο οποίο είχαμε μείνει ήταν στην κορυφή ενός γκρεμού και το να κατέβω και να ξανανέβω ήταν ένα μάλλον ριψοκίνδυνο εγχείρημα. Ο Πουαρό, ως εκ τούτου, ήξερε ακριβώς τι να μου πει για τις επικείμενες ελληνικές διακοπές μας: «Στον κόλπο της Λιακάδας η θάλασσα είναι δυο βήματα από το σπίτι, απ' ό,τι μου είπαν. Μόλις δυο βήματα. Και υπόψιν, σε αντίθεση με το Νόρφολκ, ο Λαμπερός έχει ηλιοφάνεια κάθε μέρα».

Αυτό μου φάνηκε λίγο απίθανο, αλλά ο Πουαρό επέμεινε: «Φημολογείται ότι είναι το πιο ηλιόλουστο νησί της Ελλάδας. Επίσης, δεν θα σε ενοχλήσουν οι μέδουσες τον χειμώνα. Έρχονται μόνο το καλοκαίρι».

Φαινόταν υπερβολικά πρόθυμος να τον συνοδεύσω, πράγμα που θα έπρεπε να μου γεννήσει υποψίες, αλλά δεν το έκανε.

«Δεν γνωρίζω πολλά πράγματα για τον Λαμπερό», είπε ο Πουαρό προς απάντηση του αιτήματός μου να μου πει περισσότερα για το νησί. «Αυτά που γνωρίζω είναι...» Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη μου με την ερμηνεία που δίνει ο Πουαρό στη φράση «δεν γνωρίζω πολλά πράγματα», καθώς υπεισερχόταν στην αφήγηση των λίγων που γνώριζε: Ο Λαμπερός ήταν ευπρόσβλητος σε σεισμούς, επομένως θα έπρεπε να φυλαγόμαστε, αν και ήταν εξαιρετικά απίθανο να συμπέσει κάποιος με την επίσκεψή μας. Εξίσου απίθανο ήταν να είχαμε την ίδια μοίρα με την τάδε κόρη του δείνα Έλληνα θεού, η οποία πρώτα είχε μεταμορφωθεί σε λύκο, μετά είχε απαχθεί και μεταφερθεί στον Λαμπερό, προκειμένου να απαχθεί ξανά για κάπου αλλού – δεν μπορούσα να θυμηθώ όλες τις λεπτομέρειες, καθώς δεν είχα δώσει τη δέουσα προσοχή στην ιστορία.

Πολύ πιο πρόσφατα, ο περίφημος Άγγλος πολεμικός ποιητής

Τζέιμς Γκρέσαμ-Γκρέιαμ, συγγραφέας του βιβλίου *Αν, για μια καλύτερη μέρα...*, πέθανε το 1915, σε ηλικία δεκαοχτώ ετών, σε ένα γαλλικό πλωτό νοσοκομείο που ήταν αγκυροβολημένο στις ακτές του νησιού. Ενταφιάστηκε στον Λαμπερό, σε μικρή απόσταση με τα πόδια από τον κόλπο της Λιακάδας. «Λίγο αργότερα, ο θάνατος επέστρεψε δριμύτερος σε τούτες τις ακτές», είπε ο Πουαρό με θλίψη. «Το 1918, σχεδόν οι μισοί κάτοικοι του νησιού πέθαναν από την ισπανική γρίπη. Ο πληθυσμός των δύο χιλιάδων μειώθηκε σε μόλις χίλιους κατοίκους».

Κάποιοι εξ αυτών, φαντάστηκα, θα ζούσαν στα μικρά λευκά σπιτάκια που πασπαλίζουν αυτό που ο Πουαρό είχε περιγράψει ως «το περίφημο βουνό του Λαμπερού» και τους γύρω λόφους.

Αμέσως μόλις αποβιβάστηκα από το πλοίο μάς υποδέχτηκε ο οικοδεσπότης μας, ο Ναθαναήλ Αθανασίου, ένας ψηλός, λεπτός άντρας με μαλλιά και μάτια τόσο σκούρα, που έμοιαζαν μαύρα. Φορούσε ένα μπλε κοστούμι που κάποτε θα μπορούσε να ήταν κομψό, αλλά τώρα ήταν απλώς τριμμένο, και είχε έναν ελαφρώς νευρικό τρόπο όταν επέμεινε να τον φωνάζουμε εγώ και ο Πουαρό «Νας» – ήταν το παρατσούκλι του από την παιδική του ηλικία, μας είπε απολογητικά, σαν να φοβόταν πως θα γελοιοποιηθεί στα μάτια μας. «Τουλάχιστον μέχρι να φτάσουμε στο *Σπίττυ*», πρόσθεσε. «Έτσι το αποκαλούμε όλοι. Προκύπτει από την ελληνική λέξη “σπίτι”. Άπαξ και φτάσουμε εκεί, θα λέγομαι *Próti Foní*».\*

Μια ενοχλημένη έκφραση εγκαταστάθηκε διακριτικά στο πρόσωπό μου καθώς αυτός και ο Πουαρό προχωρούσαν

---

\* Οι λέξεις Πρώτη και Δεύτερη Φωνή τις περισσότερες φορές αναγράφονται στα λατινικά και με πλάγιους χαρακτήρες στο κείμενο. Θα διατηρηθεί αυτή η γραφή για όλες τις ελληνικές λέξεις που εμφανίζονται με αυτόν τον τρόπο, ώστε να υπάρχει διάκριση με τις μεταφρασμένες.

μπροστά, ενώ εγώ έμεινα να αναρωτιέμαι τι σήμαιναν αυτές οι δύο λέξεις. Ήλπιζα να μην εννοούσε ότι θα έπρεπε να αρχίσουμε να τον αποκαλούμε διαφορετικά μόλις φτάναμε στο σπίτι του...

«Αυτός είναι ο Ράσμους και από δω η αγαπημένη του Πελαγία». Ο Νας έδειξε έναν άντρα με ηλιοκαμένη επιδερμίδα, ο οποίος δεν είχε ούτε μαλλιά ούτε φρύδια, και θα μπορούσε να είναι μεταξύ πενήντα και εβδομήντα ετών. Στεκόταν σε απόσταση περίπου έξι μέτρων, ακουμπισμένος σε ένα ετοιμόρροπο συνονθύλευμα σαθρής ξυλείας που έδειχνε να προσπαθεί να περαστεί για βάρκα. Άκουσα τον Πουαρό να παίρνει μια κοφτή ανάσα δίπλα μου.

Αφού κοίταξα ολόγυρα αναζητώντας τη γυναικεία συντροφιά του Ράσμους και δεν εντόπισα καμία απολύτως –ο ίδιος έδειχνε να έχει τοποθετηθεί στο σημείο που στεκόταν συγκεκριμένα για να αποφύγει την εγγύτητα με όλους τους άλλους ανθρώπους–, υπέθεσα ότι η Πελαγία πρέπει να ήταν το όνομα της βάρκας του. Η εικασία μου αποδείχθηκε ορθή.

«Τι θα λέγατε να επιβιβαστούμε;» πρότεινε ο Νας. Καθώς πλησιάζαμε, ο Ράσμους έγνεψε και πήδηξε στο σκάφος του χωρίς να γυρίσει να μας κοιτάξει ή να μας απευθύνει έστω μία λέξη. «Δεν μιλάει καθόλου αγγλικά», εξήγησε ο Νας, «αλλά, με κάποιον τρόπο, καταλαβαίνει τα πάντα. Έχω ακούσει ότι είναι από την Εσθονία, όπως επίσης και ότι έχει γεννηθεί στη Νορβηγία. Δεν νομίζω να έχει σημασία. Αυτό που είναι θαυμάσιο με τον Ράσμους είναι ότι είναι πάντα έτοιμος να σε μεταφέρει μεταξύ του κόλπου της Λιακάδας και του λιμανιού του Λαμπερού, όπως επίσης και σε οποιονδήποτε άλλο κόλπο και όρμο του νησιού. Ο Ράσμους είναι πραγματικά ένα θαύμα. Ωστόσο, δεν μπορώ να σας πω τι γλώσσα μιλάει. Δεν συνηθίζει να λέει πολλά, σε καμία γλώσσα, και φαίνεται να καταλαβαίνει μόνο εντολές που δίνονται απευθείας στον ίδιο».

Στηριγμένος στο μπράτσο μου, ο Πουαρό έβαλε το ένα του πόδι στη βάρκα, μουρμουρίζοντας: «*Que Dieu nous protège*».\* Η επιδερμίδα του πήρε ξανά εκείνη την έντονη πράσινη απόχρωση, καθώς τα αφρισμένα κύματα άρχισαν να συγκλονίζουν τη βάρκα, πηγαίνοντάς μας πέρα-δώθε.

«Μην ανησυχείτε, το σκάφος είναι σίγουρα ασφαλές», τον καθησύχασε ο Νας, αν και ο ίδιος έδειχνε και ακουγόταν αρκετά ανήσυχος. Μου φάνηκε σχεδόν σαν να ήθελε να υπονοήσει ότι η βάρκα ήταν ίσως το μόνο ασφαλές πράγμα στο νησί... αλλά είπα στον εαυτό μου να μην είμαι τόσο ευφάνταστος. Σίγουρα, σε ένα όμορφο νησί όπως ο Λαμπερός δεν θα μπορούσε να υπάρχει λόγος ανησυχίας, ιδίως όταν κάποιος ταξίδευε, όπως ο Πουαρό κι εγώ, για να περάσει λίγο χρόνο με τη συντροφιά αυτών που τόσο διακαώς επιθυμούσαν να γίνουν φίλοι μας.

Εντούτοις, η στάση του Νας κάθε άλλο παρά χαλάρωσε καθώς ανοιγόμασταν στα γαλανά νερά. Ξεκίνησε την απαρίθμηση μιας σειράς γεγονότων που ακουγόταν σαν κάτι εκ των προτέρων προβαρισμένο: Αρχικά, ο Πουαρό κι εγώ θα είχαμε την ευκαιρία να τακτοποιηθούμε και να ξεκουραστούμε. Κατόπιν, θα ακολουθούσε δείπνο στη βεράντα με όλους τους ενοίκους του σπιτιού, το οποίο θα ολοκληρωνόταν με εορταστικές εκδηλώσεις και παιχνίδια για την παραμονή της Πρωτοχρονιάς...

Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να βουτήξω στα υπέροχα γαλαζοπράσινα κύματα. Αν κάποιος πίστευε ότι θα δειπνούσα ή θα έπαιρνα μέρος σε οποιοδήποτε παιχνίδι πριν κάνω την πρώτη μου βουτιά, σύντομα θα ανακάλυπτε πόσο λάθος έκανε.

Μόλις ολοκλήρωσε την περιγραφή τού τι ακριβώς θα περιλάμβανε η υπόλοιπη ημέρα μας, ο Νας πέρασε στην επόμενη

---

\* Ο Θεός να μας φυλάει (γαλλικά στο κείμενο).

λίστα του: Όλους τους ανθρώπους που θα συναντούσαμε στο σπίτι. «Είμαι βέβαιος ότι θα χαρούν πολύ να σας γνωρίσουν. Μεσέ Πουαρό, τους έχω πει τα πάντα για εσάς. Οφείλω δε να πω ότι είστε ακριβώς όπως σας φανταζόμουν. Είχα ακούσει για το περίφημο μουστάκι σας και... αν μου επιτρέπετε; Είναι πραγματικά εντυπωσιακό».

«*Merci mille fois*».\* Ο Πουαρό χαμογελούσε με υπερηφάνεια.

«Τώρα, η κρεβατοκάμαρά σας, όπως και η κρεβατοκάμαρα του φίλου σας, του επιθεωρητή Κάτσπουλ, βρίσκονται σε διαφορετικό μέρος του σπιτιού από εκείνο όπου έχουμε τα διαμερίσματά μας οι υπόλοιποι», είπε ο Νας. «Ελπίζω να είναι αποδεκτό. Θα πρέπει να περνάτε μέσα από την κουζίνα του Μάνου για να πάτε στα δωμάτιά σας, κάτι που είναι λίγο άκομψο, το καταλαβαίνω, αλλά με αυτόν τον τρόπο διανύετε την ελάχιστη δυνατή απόσταση. Απλώς είναι μια ελαφρώς περίεργη διαδρομή, αυτό είν' όλο. Θα έπρεπε, επίσης, να προσθέσω και αυτό: Ο Μάνος είναι ο έξοχος μάγειράς μας. Ειλικρινά, θα ήμασταν χαμένοι χωρίς αυτόν».

Προφανώς ήθελε να μας καθησυχάσει, ωστόσο ο ίδιος δεν έδειχνε διόλου ψύχραιμος. Μιλούσε έντονα και γρήγορα, σαν να βρισκόταν υπό πίεση. Η νευρικότητά του αυτή είχε αρχίσει να με κουράζει. Και για ποιον άραγε λόγο θέλησε να δώσει την εντύπωση ότι συναντούσε τον Πουαρό σήμερα για πρώτη φορά; Σκάλισα τη μνήμη μου, για την περίπτωση που είχα καταλάβει κάτι λάθος... Όχι, ο Πουαρό είχε σίγουρα πει «ένας πολύ καλός μου φίλος» όταν περιέγραφε τον Νας. Ήταν ένας γρίφος.

«Ο Μάνος έχει απαγορεύσει ρητά σε όλους τους υπόλοιπους να μπαίνουμε στην κουζίνα του, αλλά εσείς οι δύο έχετε την άδειά του να διέρχεστε όποτε το χρειάζεστε», είπε ο Νας.

---

\* Χίλια ευχαριστώ (γαλλικά στο κείμενο).

«Μεγάλη τύχη», συμπλήρωσε και έκανε μια απόπειρα να χαμογελάσει. «Αυστηρά μιλώντας, δεν είναι η μόνη οδός προσέγγισης των διαμερισμάτων σας, είναι ωστόσο η πλέον εξυπηρετική και τρεις φορές συντομότερη. Όσον αφορά τις άλλες ανέσεις εν γένει...» Χαμήλωσε το βλέμμα του. «Φοβάμαι ότι η οικοδόμηση της κοινότητάς μας χρειάστηκε τόσο πολύ χρόνο και ενέργεια –εννοώ, έτσι ώστε να λειτουργήσει η ανθρώπινη πλευρά των πραγμάτων–, που μάλλον παραμελήσαμε το ίδιο το κτίριο, την επίπλωση... ουσιαστικά, όλα τα υπόλοιπα. Δεν υπάρχουν κλειδαριές σε καμία από τις πόρτες των υπνοδωματίων, επομένως πρέπει να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον ότι δεν θα εισβάλει απροειδοποίητα, καταλαβαίνετε. Και φοβάμαι ότι τα καθίσματα και τα κρεβάτια μας είναι μάλλον ξεχαρβαλωμένα –ιδίως τα καθίσματα, που είναι χωρίς μαξιλάρια στις περισσότερες περιπτώσεις–, οπότε ελπίζω να είστε αμφοτεροι από κράματα υψηλής αντοχής». Παραλίγο να με πιάσουν τα γέλια με την έκφραση του Πουαρό όταν δέχτηκε την παραπάνω περιγραφή του εαυτού του.

Ενώσω ο Νας περιέγραφε τους άλλους που θα συναντούσαμε στο Σπίττυ, κατέστη σαφές ότι επρόκειτο για μόνιμους κατοίκους: «Ο Μάθιου –Μάθιου Φέαρ το πλήρες όνομά του– ήρθε εδώ μαζί μου πριν από μερικά χρόνια και με βοήθησε να οργανώσω τα πάντα. Για έναν χρόνο ήμασταν μόνο οι δυο μας. Αυτή ήταν η πιο ευτυχισμένη χρονιά που μπορώ να ανακαλέσω στη μνήμη μου, από ολόκληρη τη ζωή μου ως τώρα. Όχι ότι τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν άσχημα. Είμαι ακόμη ευτυχισμένος, ασφαλώς», μας διαβεβαίωσε, ενώ κάθε άλλο παρά ευτυχισμένος έδειχνε. «Ανέκαθεν επιθυμούσα να αποτυχηί η κοινότητά μας, να έρθουν και άλλοι να συνδράμουν στο έργο μας».

Θεωρούσα τη λέξη «κοινότητα» μια ασυνήθιστη επιλογή



για να αναφερθεί κανείς σε μια συντροφιά φίλων που ζούσαν κάτω από την ίδια στέγη, και μου γέννησε ερωτηματικά σχετικά με το τι ακριβώς ήταν αυτό που ο Νας επεδίωκε να «αναπτύξει» εδώ, στον Λαμπερό. Ποια ήταν η φύση του έργου; Οι φίλοι αυτοί είχαν γνωριστεί μέσω του επαγγέλματός τους, όποιο και αν ήταν αυτό;

«Ο Μάθιου είναι απλώς ο καλύτερος άνθρωπος που θα ήλπιζε κανείς να συναντήσει σ' αυτή τη ζωή», συνέχισε ο Νας. «Απολύτως ανιδιοτελής, με τη μεγαλύτερη καρδιά από οποιονδήποτε έχω γνωρίσει. Διαθέτει έναν άμετρο ενθουσιασμό για όλα όσα έχει να προσφέρει η ζωή! Ήμασταν μαζί στην Οξφόρδη και γίναμε αχώριστοι από την πρώτη στιγμή. Όταν έμαθε τα σχέδιά μου για το Σπίττυ, ο Μάθιου έσπευσε να δηλώσει συμμετοχή, όπως ήξερα ότι θα έκανε. Λίγο αργότερα, η Ρόντα Χάσλοπ και η μεγαλύτερη αδελφή της, η Όλιβ, ήρθαν μαζί μας εδώ. Ο Μάθιου και εγώ γνωρίζαμε τη Ρόντα από τις μέρες μας στην Οξφόρδη. Δούλευε σε ένα ραφείο, και ο Μάθιου κατάφερε πάντα να σκίζει τα ελάχιστα καλά ρούχα που διέθετε». Ο Νας χαμογέλασε στην ανάμνηση, κάτι που κάπως κατάφερε να τον κάνει να δείχνει ακόμα πιο λυπημένος. «Και η καλή μας η Ρόντα ήταν πάντα τόσο ένθερμη υποστηρίκτρια των... απόψεών μου. Κατάλαβε ότι ήθελε να συμμετάσχει και εκείνη σε αυτό, μόλις άκουσε για το τι ήλπιζα να καταφέρω εδώ».

Σαν να είχε εντοπίσει κάτι δυνητικά ανησυχητικό στο βάθος, ο Νας μισόκλεισε τα μάτια του και είπε: «Η Ρόντα και ο Μάθιου επρόκειτο να παντρευτούν, αλλά... ναι, τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν ακριβώς έτσι. Όχι ακόμη, εν πάση περιπτώσει. Ωστόσο, δεν έχω πάψει να ελπίζω». Αναστέναξε με τον τρόπο κάποιου που είχε κάνει ακριβώς αυτό. «Όταν μια κοινότητα σαν τη δική μας επεκτείνεται, συχνά προκαλούνται ορισμένες... επιπλοκές. Η Ρόντα και η Όλιβ ήταν εύκολο να φιλοξενηθούν, το ίδιο και

ο Όστιν – ω, ξέχασα να αναφέρω τον Όστιν. Είναι Αμερικανός και μια πραγματική δύναμη της φύσης. Έφτασε λίγους μήνες πριν από τη Ρόντα και την Όλιβ, έχοντας ακούσει για το τι προσπαθούσα να κάνω εδώ από έναν ξάδερφο της μητέρας μου. Έχω μητέρα Αγγλίδα και πατέρα Έλληνα, αλλά και οι δύο ζουν τώρα στην Αμερική. Χωριστά», τόνισε ο Νας. Ήταν φανερό ότι είχε έντονα συναισθήματα για το ότι οι γονείς του δεν ζούσαν πλέον μαζί, αν και δεν μπορούσα να καταλάβω αν αυτά ήταν θετικά ή αρνητικά. «Και οι δύο με περισσότερα χρήματα από όσα θα μπορούσαν να ξοδέψουν σε πεντακόσιες ζωές», πρόσθεσε ο Νας με απροκάλυπτη αποδοκιμασία. «Έτσι έφτασα να έχω το Σπίττυ, ένα από τα πολλά σπίτια τους, όλο δικό μου, όπως και όλα τα χρήματα που χρειάζομαι για να κάνω την κοινότητα των Πολύ Καλών Φίλων να λειτουργεί αποτελεσματικά και να χρηματοδοτώ το έργο μου στον Λαμπερό, και όχι μόνο. Φυσικά, είμαι ευγνώμων στη μητέρα και τον πατέρα, αν και θα επιθυμούσα να...» Σταμάτησε, προφανώς αποφασίζοντας ότι θα προτιμούσε να κρατήσει την επιθυμία του για τον εαυτό του.

Ετοιμαζόμουν να κάνω μια διακριτική ερώτηση γύρω από τη φύση του έργου του «στον Λαμπερό, και όχι μόνο», όταν ο πρασινοπρόσωπος Βέλγος σύντροφός μου, αγκιστρωμένος γερά και με τα δύο χέρια από τις άκρες της μικρής μας βάρκας, είπε: «Συνεπώς, στο σπίτι στον κόλπο της Λιακάδας υπάρχει ένας Αμερικανός, ο μεσιέ Όστιν Λάνιον, όπως επίσης και εσείς, ο μεσιέ Μάθιου Φέαρ, και *les sœurs*\* Ρόντα και Όλιβ Χάσλοπ. Ποιος άλλος μένει εκεί;» Το ύφος του με εξέπληξε, καθώς μου ήταν οικείο από τις πολλές φορές που είχαμε συνεργαστεί μαζί για την εξιχνίαση φόνων. Ήξερα τη διαφορά ανάμεσα στον Πουαρό σε λειτουργία επίλυσης εγκλημάτων και στον Πουαρό

---

\* Οι αδελφές (γαλλικά στο κείμενο).

σε ανάπαυλα αναψυχής, και ο τόνος του τώρα δήλωνε σαφέστατα την πρώτη περίπτωση. Είχε ακουστεί σαν να απαριθμούσε πιθανούς υπόπτους, πράγμα που δεν είχε κανένα νόημα, δεδομένου ότι, θεωρητικά, βρισκόμασταν εδώ για διακοπές. Ίσως ήταν απλώς η αντιπάθειά του προς τον ρόχθο και τα κύματα που τον είχαν κάνει να ακούγεται αναίτια αυστηρός. Καθώς ο Νας απαντούσε στην ερώτησή του, το βλέμμα του Πουαρό επέστρεφε κάθε λίγο στο νερό, σάμπως να μην το εμπιστευόταν, σαν να φοβόταν ότι, αν δεν το παρακολουθούσε προσεκτικά, ίσως έκανε κάτι απειλητικό για τη ζωή του.

«Μόλις φέτος άρχισαν να εμφανίζονται νέοι άνθρωποι στην πόρτα του Σπίττυ, όπως και ήλπιζα ότι θα συνέβαινε», έλεγε ο Νας. «Η φήμη μας προφανώς έχει εξαπλωθεί σε Αγγλία και Αμερική. Η Μπέλτι, η Μπέτλιντε Ρικς δηλαδή, που κατάγεται από το Χέντερσον της Νεβάδα, ήταν η πρώτη νέα άφιξη – τον Φεβρουάριο. Είναι πέρα για πέρα Αμερικανή, αν και θαρρώ πως δεν έχει ζήσει αρκετό καιρό εκεί, και ήρθε σ' εμάς από το Λονδίνο. Υπήρξε μια μικρή διαφωνία σχετικά με το αν έπρεπε να της επιτραπεί να μείνει, αλλά ξεκαθάρισα σε όλους ότι την ήθελα εδώ». Συνοφρυώθηκε, διερωτώμενος ίσως αν έπρεπε να πει περισσότερα.

Περίμενα. Ο Πουαρό δεν έδειχνε να παραξενεύεται. Έριξε άλλη μία προειδοποιητική ματιά στη θάλασσα, καθώς μια σταγόνα θαλασσινού νερού προσγειωνόταν στο παλτό του.

«Το επίσημο όνομα του Σπίττυ είναι Οίκος του Αέναου Καλωσορίσματος», συνέχισε ο Νας. «Αυτό έγινε σκόπιμα. Το επέλεξα για πολύ καλό λόγο: Καλωσορίζουμε πάντα τους πάντες. Όποιος έρχεται εδώ, είναι πολύ καλός μας φίλος, ό,τι κι αν έχει κάνει».

«Κατάλαβα», είπα, νιώθοντας πιο μπερδεμένος από ποτέ. Τι παράξενο όνομα για σπίτι. Οι περισσότεροι άνθρωποι επέλεγαν

κάτι πιο ειδυλλιακό, όπως *Οι Ιπιές* ή *Ο Νερόμυλος*. Επιπλέον, μήπως υπονοούσε ότι αυτή η Μπέλι είχε κάνει κάτι κακό, ή ακόμα και εγκληματικό; Μου φαινόταν μεγάλη αναίδεια να ρωτήσω. Μήπως υπήρχε κάτι που δεν μου είχε πει ο Πουαρό; Προσπάθησα να τραβήξω το βλέμμα του, αλλά ήταν ακόμη συγκεντρωμένος στο νερό που μας περιέβαλλε.

«Κατόπιν, τον Απρίλιο που μας πέρασε, κατέφθασαν ο Τσαρλς Κάουνσελ με την αρραβωνιαστικιά του, τη Θέρζα Ντέιβις», είπε ο Νας. «Ο Τσαρλς είναι ένας απολύτως αξιόπistos τύπος. Εξαιρετικά ευσυνείδητος, και πανέξυπνος, αν και συχνά το παρακάνει με τη σοβαρότητα και την αυτοκριτική του. Όσο για τη Θέρζα, είναι... ναι, δύσκολα βγάζεις άκρη με την περίπτωση της. Είναι συναρπαστική, και πνευματώδης, και φλογερή κάποιες φορές... όμως, άλλες φορές, φαίνεται να χάνει κάθε ενδιαφέρον για τους πάντες γύρω της. Είναι ικανή να χάνεται στις σκέψεις της για ώρες. Μερικές φορές ανησυχώ μήπως δεν ανήκει πραγματικά εδώ, ή ακόμα και πως δεν επιδιώκει να ενσωματωθεί, όπως οι υπόλοιποι. Είναι ένας γρίφος που δεν έχω καταφέρει ακόμη να λύσω, θα έλεγα». Για ακόμα μία φορά, ο Νας επιχείρησε να σχηματίσει ένα καθησυχαστικό χαμόγελο και το μόνο που πέτυχε ήταν να δείξει μάλλον απελπισμένος. «Και ύστερα, τον Ιούνιο, είχαμε την τελευταία άφιξη στη συντροφιά μας, την Περλ Σεν Ζερμέν».

Η φωνή του είχε εξασθενήσει και ατονήσει τόσο στην εκφορά του τελευταίου αυτού ονόματος, που μου είχε δώσει την εντύπωση ότι, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, η Περλ Σεν Ζερμέν αντιπροσώπευε κάθε λογής πρόβλημα.

«Α, ορίστε! Φτάσαμε στον κόλπο της Διακάδας!» είπε καθώς πλησιάζαμε σε μια παραλία σε σχήμα μισοφέγγαρου. Εδώ δεν υπήρχε λευκόχρυση άμμος, παρά μόνο μικρά γκρίζα βότσαλα, πλην όμως ήταν ένα πανέμορφο θέαμα. Στην πιο

απομακρυσμένη άκρη του κόλπου βρισκόταν ένα κτίριο που έμοιαζε σχεδόν εγκαταλειμμένο: μια διώροφη κατασκευή με ένα είδος υπαίθριας καφετέριας που εκτεινόταν από τη βεράντα του ισογείου ως τα βότσαλα της παραλίας. Μια γαλάζια τέντα δέσποζε στο κέντρο της, με σκοπό να προστατεύει τα λιγοστά τραπέζια από τον ήλιο. «Αυτό είναι το Liakada Bay Hotel», είπε ο Νας δείχνοντας το κτίσμα. «Οι ιδιοκτήτες είναι ένα ντόπιο ζευγάρι, ο Γιάννης Γράφας και η σύζυγός του, Ίριδα».

«Ξενοδοχείο!» είπε ο Πουαρό, κουνώντας ελαφρά το κεφάλι του, και κατάλαβα ότι λυπόταν όποιον θα αναγκαζόταν να μείνει εκεί. Εξωτερικά η εγκατάσταση φαινόταν εξίσου σαθρή με τη βάρκα του Ράσμους – η οποία, για να είμαστε δίκαιοι, μας είχε μεταφέρει με ασφάλεια στον προορισμό μας.

Στην πλησιέστερη άκρη του κόλπου βρισκόταν μια πολύ πιο στιβαρή κατασκευή – ένα κτίριο μεγάλου ύψους και ευρείας έκτασης, κατασκευασμένο από πέτρα στο χρώμα του μελιού, στο οποίο παράθυρα και πόρτες φαίνονταν να έχουν τοποθετηθεί σχεδόν τυχαία, θα έλεγε κανείς ατάκτως ερριμμένα. «Αυτό είναι το Σπίττυ», είπε ο Νας. «Ο Οίκος μας του Αέναου Καλωσορίσματος».

Παρά τον παράξενο σχεδιασμό του, το σπίτι ήταν εντυπωσιακό στην όψη και απέπνεε όντως έναν φιλόξενο αέρα. (Και, ναι, θα το είχα σκεφτεί ακόμα και αν δεν ήξερα το επίσημο όνομά του.) Πάνω από δέκα πλακόστρωτες βεράντες, μερικές περιτριγυρισμένες από χαμηλούς τοίχους, ξεπηδούσαν από το κάτω μισό του, σαν να έλεγαν: «Ίσως θέλετε να μπειτε μέσα ή να αγναντέψετε τη θάλασσα από εδώ... ή εδώ... ή εδώ... ή εδώ». Ήταν σαφές πως όποιος είχε χτίσει το σπίτι το είχε κάνει έτσι ώστε να αντέξει για τουλάχιστον πεντακόσια χρόνια. Έδειχνε αποφασισμένο να στέκεται εκεί, ακλόνητο, εσαεί.

Καθώς ο Ράσμους μάς οδηγούσε στην ακτή, δύο άνθρωποι

εμφανίστηκαν στην πλησιέστερη βεράντα πάνω από τα κεφάλια μας και μας χαιρέτησαν. «Αυτός με τη γενειάδα είναι ο Μάνος», είπε ο Νας. «Ο ταλαντούχος μαγειρικός καλλιτέχνης μας, όπως προτιμά να αποκαλείται. Δεν μένει εδώ – το σπιτάκι του βρίσκεται σ' εκείνον εκεί τον δρόμο, αλλά μόνο στην κουζίνα του Σπίττυ, όπως λέει, αισθάνεται πραγματικά σαν στο σπίτι του. Πλέει σε πελάγη ευτυχίας ενόψει του ρεβεγιόν μας, το οποίο ετοιμάζει εδώ και πολύ καιρό. Ωστόσο, λάβετε υπόψιν ότι σας περιμένει μια εκτενής διάλεξη για όλα όσα πρέπει να υποσχεθείτε να μην κάνετε όταν θα βρίσκεστε στην κουζίνα του – είναι το ιδιωτικό του βασίλειο και θα πρέπει να συμφωνήσετε να συμπεριφέρεστε σύμφωνα με τους κανόνες του κάθε φορά που περνάτε από εκεί».

«Γεια σας, γεια σας!» φώναξε ο δεύτερος άντρας, που ήταν ψηλός, με καστανόξανθα μαλλιά και χωρίς γενειάδα, και μας χαιρετούσε ενθουσιωδώς. «Καλώς ήρθατε, καλώς ήρθατε, καινούριοι πολύ καλοί μας φίλοι!»

«Και αυτός ποιος είναι;» ρώτησα, έχοντας συμπαθήσει αυτομάτως τον άντρα από το παρουσιαστικό του και μόνο. Δεν άργησα να καταλάβω τι ήταν αυτό που είχε προκαλέσει την άμεση επιδοκιμασία μου: Φορούσε μαγιό και είχε μια πετσέτα σφηνωμένη κάτω από το ένα του χέρι. Αυτός ήταν ένας άνθρωπος που σαφέστατα είχε την πρόθεση να πάει για κολύμπι, και έβαλα τα δυνατά μου να μην του φωνάξω: «Περίμενέ με! Θέλω κι εγώ να κολυμπήσω!»

«Αυτός είναι ο υπέροχος φίλος μου, καλύτερος και από αδελφό. Είναι ο Μάθιου. Ο Μάθιου Φέαρ». Για πρώτη φορά από τότε που τον γνώρισα, ο Νας Αθανασίου χαμογελούσε και έδειχνε χαρούμενος την ίδια στιγμή.